

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **D. K.**
bytem

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019, č. j. KUJI 94374/2019,
sp. zn. OOSČ 890/2019 OOSC/247

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány uznaly žalobce vinným ze spáchání několika dopravních přestupků. Žalobce namítá, že jeho vinu neprokázaly nade vší pochybnost. Mimo jiné proto, že vycházely z výpovědí policistů, ve kterých byly rozpory. Kromě toho jej neprávem uznaly vinným z přestupku nepodrobení se vyšetření, zda není pod vlivem návykové látky, přestože se tomuto vyšetření podrobil a poskytl vzorek moči. Krajský soud proto musel

posoudit, zda spisový materiál obsahuje dostatečný podklad ke shledání viny žalobce za předmětné přestupky.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Magistrát města Jihlavy („magistrát“) rozhodnutím ze dne 7. 10. 2019, sp. zn. SZ-MMJ/OD/19698/2019/13 („rozhodnutí magistrátu“), uznal žalobce vinným ze spáchání pěti přestupků na úseku silniční dopravy. Uložil mu za ně pokutu ve výši 37.000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku.
3. První a druhý přestupek žalobce spáchal dne 18. 5. 2019. V rozporu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“) řídil motorové vozidlo, u kterého dne 16. 11. 2018 skončila platnost technické prohlídky. Tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Kromě toho porušil § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, když se neřídil pokyny Policie ČR a nezastavil vozidlo na pokyn „Stůj“ dávaný rozsvícením nápisu STOP na služebním vozidle. Tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu.
4. Třetího přestupku [podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu] se žalobce dopustil dne 25. 5. 2019 v důsledku toho, že se na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření, zda není pod vlivem návykové látky.
5. Čtvrtý a pátý přestupek žalobce spáchal dne 13. 7. 2019. Nerespektoval dopravní značku příkazný směr jízdy vlevo a odbočil vpravo. Tím spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Zároveň v ten den řídil auto, přestože mu policie v souvislosti se spácháním třetího přestupku dne 25. 5. 2019 zadržela řidičský průkaz. Tím spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 zákona o silničním provozu.

II. a) První a druhý přestupek

6. Dne 18. 5. 2019 prováděla policejní hlídka dohled nad bezpečností silničního provozu v Jihlavě na ulici Okružní. Na kruhovém objezdu si všimli, že po ulici Havlíčkova ve směru od hlavního nádraží přijíždí vozidlo Audi. V jeho řidiči poznali žalobce. Rozhodli se auto zastavit a zkontrolovat. Chvilku za tímto vozidlem jeli. Při výjezdu na ulici Pražská hlídka policie zapnula na služebním vozidle nápis STOP spolu se světelným výstražným znamením. Vozidlo Audi následně začalo hlídce ujíždět. Policisté jej proto začali pronásledovat spolu s druhou hlídkou, která byla poblíž. Po nějaké době jej však ztratili z dohledu. Následně vozidlo objevili odstavené v autokempu v Pávově. Ve vozidle ani v jeho okolí se nikdo nenacházel. Zjistili, že provozovatelem vozidla je matka žalobce a že auto nemá platnou technickou prohlídku.
7. Magistrát na základě spisového materiálu od policie zahájil řízení o přestupku a nařídil ústní jednání. Předvolal k němu jako svědky zasahující policisty R. P. a D. Č.
8. Svědek P. vypověděl, že v uvedený den s kolegou prováděl dohled nad provozem v Jihlavě. Seděl na místě spolujezdce. Před pátou hodinou přijížděli z ulice Okružní na kruhový objezd na křižovatce s ulicí Havlíčkova. Ve směru od hlavního nádraží (zprava) přijíždělo stříbrné vozidlo Audi. Když přijeli ke kruhovému objezdu, Audi již na něj začalo najíždět a oni se plynule zařadili za něj. Svědek v jeho řidiči bezpečně poznal žalobce. Zná jej

z dřívější služební činnosti. Ve vozidle byl sám. Ve výhledu svědkovi nic nebránilo. Přečetl i jeho registrační značku. Audi pak pokračovalo normální jízdou k dalšímu kruhovému objezdu. Z něj pak odbočilo na prvním výjezdu na ulici Pražská. Ihned po výjezdu z kruhového objezdu policisté zapnuli nápis STOP a světelné výstražné znamení.

9. Audi na to začalo zrychlovat a ujíždět. Policisté proto zapnuli i zvukové výstražné znamení a začali vozidlo Audii pronásledovat. Na ulici Pražská se v té době nacházela ještě jedna policejní hlídka. K pronásledování se přidala. Vozidlo Audi výrazně ohrožovalo ostatní účastníky provozu jízdou v protisměru a nebezpečným předjížděním. Svědek P. podrobně popsal průběh pronásledování. Audi jim sice ujelo, ale našli ho schované za kempem na nějakém staveništi za složeným stavebním materiálem. Typem, barvou i registrační značkou odpovídalo pronásledovanému vozidlu. Kapota motoru byla ještě horká. V něm ani jeho okolí se nikdo nenacházel. Při lustraci zjistili, že vozidlo patří paní K. (matce žalobce) a má propadlou technickou prohlídku. Žalobce nikde v okolí neviděli.
10. Svědek P. na dotaz zmocněnce žalobce uvedl, že si nepamatuje, zda a kdy konkrétně žalobce kontroloval. Poznal jej podle toho, že „byl několikrát řešen na Policii ČR“. Svědek slouží u Policie kolem čtyř let. Audi určitě nemělo čelní a přední boční skla zatemněné. Do vozidla bylo na řidiče dobře vidět. K dotazu na důvod úmyslu hlídky zastavit vozidlo, svědek uvedl, že řidič se žádného přestupku nedopustil. Kontrolu chtěli provést z důvodu dřívějších poznatků, že žalobce v minulosti řídil pod vlivem alkoholu a jiných návykových látek. Na dotaz žalobce, proč svědek uváděl, že jej poznal ze vzdálenosti pěti metrů, když na začátku videozáznamu je vozidlo Audi asi 30 metrů před vozidlem policie, svědek odpověděl, že žalobce viděl na prvním kruhovém objezdu. Až poté se vozidlo Audi hlídce mírně vzdálilo.
11. Svědek Č. vypověděl, že dne 18. 5. 2019 kolem páté hodiny jel s kolegou služebním vozidlem po ulici Okružní směrem k ulici Havlíčkova. Vozidlo řídil. Přijeli ke kruhovému objezdu a ve směru od hlavního nádraží přijelo stříbrné Audi. V jeho řidiči svědek bezpečně poznal žalobce, kterého zná ze služební činnosti. Výhled na vozidlo měl dobrý. Jeli za tímto vozidlem, které jelo směrem ke druhému kruhovému objezdu. Audi měli celou dobu na dohled. Mezi nimi nebylo žádné další vozidlo. Na druhém kruhovém objezdu odbočilo Audi na ulici Pražská. Jakmile vyjeli z kruhového objezdu za vozidlem Audi, zapnuli nápis STOP a světelné výstražné znamení. V tu chvíli Audi zrychlilo a začalo ujíždět směrem ke kruhovému objezdu u Kauflandu. Svědek Č. podrobně popsal průběh pronásledování vozidla Audi, které se jim pak ztratilo z dohledu. Nakonec jej našli na staveništi za autokempem. Na dotaz žalobce a jeho právního zástupce svědek Č. dodal, že si nevzpomíná, že by s žalobcem někdy v minulosti osobně jednal. Zná ho jako zájmovou osobu Policie ČR. Kolegové mu jej několikrát ukázali. Důvodem plánované kontroly byla osoba řidiče vozidla Audi. Pojali podezření, že by žalobce coby zájmová osoba mohl být pod vlivem návykové látky. Osobně žalobce nezná. U policie pracuje asi dva roky.
12. Magistrát následně ve svém rozhodnutí konstatoval, že na základě listinných důkazů a svědeckých výpovědí považuje spáchání přestupku žalobcem za spolehlivě prokazané. Skutečnost, že vozidlo Audi řídil žalobce, shodně potvrdili oba svědci, kteří jej bezpečně poznali v době, kdy najížděl na kruhový objezd na křižovatce ulic Okružní a Havlíčkova. Shodně vypověděli, že ve výhledu do vozidla Audi jim nic nebránilo. Shodně také popsali,

jak žalobce začal policejní hlídce náhle ujíždět poté, co jej chtěla zastavit. Ujíždění vozidla Audi zachycuje i kamerová záznam z druhého služebního vozidla, které se podílelo na jeho pronásledování. Skutečnost, že žalobce neměl na vozidle ke dni 18. 5. 2019 platnou technickou prohlídku, prokazuje výpis z centrálního registru vozidel.

II. b) Třetí přestupek

13. Dne 25. 5. 2019 v poledních hodinách zastavila policejní hlídka v ulici Vrchlického v Jihlavě vozidlo značky Škoda. Jeho řidičem byl žalobce. Policisté jej vyzvali k dechové zkoušce, kterou podstoupil s negativním výsledkem. Poté jej vyzvali k orientačnímu testu na drogy, který vyšel pozitivně na metamfetamin. Na základě tohoto testu policie žalobce vyzvala k lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu. Žalobce souhlasil. Po převozu do nemocnice v Jihlavě žalobce vyšetřil lékař a policisté jej vyzvali k odběru moči a krve. Odběr krve žalobce odmítl. Souhlasil pouze s poskytnutím moči. O odebraném vzorku moči však vznikly pochybnosti. Žalobcem poskytnutá tekutina byla čirá a studená. Opětovnou výzvu k odběru krve žalobce odmítl.
14. Magistrát zahájil řízení o přestupku a nařídil ústní jednání. Předvolal k němu jako svědky zasahující policisty D. Č. a M. K. Oba vypovídali ohledně průběhu policejní kontroly i kontroly odevzdaného vzorku moči. Svědek Č. uvedl, že lékař žalobce vyšetřil, načež žalobce sdělil, že poskytne moč ale ne krev. Svědek K. pak šel se žalobcem na toaletu. Vzorek moči předali lékaři. Lékař, sestra i oba policisté se shodli, že se nejedná o řádný vzorek, protože je studený. Musel být naředěn vodou. Žalobce opakovaně poučili, že se musí podrobit odběru krve, což odmítl. Opětovně ho vyzvali k odběru moči a krve i později na služebně, ale taky odmítl. Na dotaz, jak lékař zkoumal vzorek moči, svědek vypověděl, že to bylo vizuálně i pohmatem na zkumavku. Laboratorní vyšetření nedělal.
15. Svědek K. uvedl, že se žalobcem šel na toaletu, kde měl dohlédnout, aby nedošlo k záměně vzorku moči. Poslouchal, zda žalobce močí, ale nic neslyšel. Poté slyšel spláchnutí, a pak žalobce vyšel z toalety s kelímkem naplněným čirou tekutinou. Tekutinu předal sestře, která ji přelila do zkumavky, zazátkovala a vložila svědku do ruky. Tekutina byla čirá a studená. Svědek proto pojal podezření, že se nejedná o moč. Věc zkonzultoval s doktorem a sestrou. Oba uvedli, že se evidentně nejedná o moč, ale nejspíš o vodu. Svědek žalobce opětovně vyzval k odběru moči a krve. Žalobce to odmítl. Po převozu žalobce na služebnu jej policisté opětovně vyzvali k odběru krve, což žalobce opět odmítl. Následně mu zadrželi řidičský průkaz.
16. Magistrát následně konstatoval, že na základě listinných důkazů a svědeckých výpovědí považuje spáchání přestupku žalobcem za spolehlivě prokazané. Policisté jej opakovaně vyzvali k odběru krve, což odmítl. Potvrdili to oba svědci a dokládá to i videozáznam z převozu žalobce na vyšetření. Také v protokolu o lékařském vyšetření lékař uvedl, že odběr krve žalobce odmítl. Žalobce přitom měl povinnost podrobit se na výzvu odběru krve. Sám si nemůže určovat, jaký biologický materiál poskytne. Ke zjištění, zda byl pod vlivem návykové látky, je určující krevní test. Žalobce jej však přes patřičné poučení odmítl podstoupit.

II. c) Čtvrtý a pátý přestupek

17. Dne 13. 7. 2019 jel žalobce vozidlem Citroen po ulici Znojemska v Jihlavě směrem od Znojma k centru města. Na křižovatce s ulicí Brtnická odbočil vpravo na tuto ulici. Na křižovatce je dopravní značka C 2c prikazující směr jízdy vlevo. Žalobce ovšem odbočil doprava. Viděla jej policejní hlídka, která žalobce následně zastavila a vyzvala k předložení řidičského průkazu. Ten žalobce nepředložil. Uvedl, že mu jej dříve nezákonně zadržela policie. Při podání vysvětlení poté uvedl, že značku prikazující jízdu vlevo si nevšiml.
18. Magistrát zahájil řízení a provedl ústní jednání, při kterém provedl listinné důkazy. Na jejich základě považoval spáchání přestupků za dostatečně prokazané. Z evidenční karty řidiče a potvrzení o zadržení řidičského průkazu je zřejmé, že žalobci byl řidičský průkaz zadržen dne 25. 5. 2019. Proti rozhodnutí o jeho zadržení se žalobce neodvolal. Skutečnost, že žalobce nerespektoval příslušnou dopravní značku, potvrdili dva policisté a nepřimo i sám žalobce.
19. Proti rozhodnutí magistrátu se žalobce odvolal. Ve svém odvolání popřel spáchání prvních tří přestupků. Tvrdil, že jej jihlavská policie šikanuje a neustále kontroluje. Za posledních devět měsíců mu asi desetkrát dělali testy na drogy, které pokaždé vyšly negativně. Zákon nikde nedefinuje, jaký biologický materiál měl na výzvu poskytnout. Přítomnost drog se obvykle zjišťuje testem z moči. Žalobce má paniku z odběru krve, protože se v minulosti při odběru krve nakazil vážnou nemocí. S policisty spolupracoval, nedali však jím poskytnutou moč na žádný rozbor. Žalobce také zpochybňuje věrohodnost výpovědí policistů ohledně druhého přestupku. Ani jeden z nich předtím žalobce nikdy osobně neviděl. Je proto zarážející, že jej mohli poznat z jedoucího auta. Závěrem namítal několik procesních pochybení. A uloženou sankci považoval za likvidační.
20. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 11. 2019, č. j. KUJI 94374/2019, zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí magistrátu. Námitky žalobce neshledal důvodnými. Nenašel důvod, který by zpochybnil věrohodnost výpovědi policistů. Při kontrole žalobce neprojevali přílišnou horlivost. Žalobce si v srpnu 2019 stěžoval na jednání policistů při jeho kontrole dne 25. 5. 2019. Tato stížnost však nebyla úspěšná.
21. Totožnost řidiče vozidla Audi magistrát zjistil zejména na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Kromě toho vycházel z kamerového záznamu a úředního záznamu o spáchání přestupku. Tyto důkazy posoudil ve vzájemné souvislosti. Policisté shodně vypověděli, jak došlo ke spáchání přestupku. O řidiči vozidla Audi neměli žádné pochybnosti. Žalobce znáji z úřední povinnosti. Výpovědi policistů si neodporují, vzájemně korespondují i s obsahem spisu.
22. K přestupku odmítnutí podrobit se vyšetření žalovaný uvedl, že ze spisu jasně plyne, že policisté žalobce vyzvali k poskytnutí krve i moči. Neměl v tomto ohledu na výběr. Přesné stanovení hodnoty návykové látky v těle člověka se provádí rozbořem krve. Z moči lze ověřit pouze to, zda osoba danou návykovou látku užila či nikoliv. Odběr moči se proto samostatně provádí pouze v případech, že odběr krve není možný ze zdravotních důvodů. O tom rozhodne lékař. Žalobce se však žádných zdravotních problémů nedovolával. Měl proto povinnost podrobit se odběru krve.
23. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 2/2012-43, z něhož plyne, že žádné zákonné ustanovení nezakládá řidiči, kterého policista vyzval k odbornému lékařskému vyšetření, aby si sám zvolil, jaký druh biologického materiálu

poskytne. Jako důvodné žalovaný nevyhodnotil ani další námitky žalobce procesního charakteru a ohledně výše pokuty.

III. Obsah žaloby

24. Žalobce v první řadě namítá nevěrohodnost výpovědí policistů ve vztahu k prvnímu přestupku. Oba policisté přiznali, že nikdy předtím se žalobcem osobně nejednali a že ho osobně neznají. Svědek Č. vypověděl, že žalobce zná pouze jako zájmovou osobu, kterou mu několikrát ukázali kolegové. Svědek P. podobně uvedl, že žalobce několikrát řešila policii, a proto jej poznal. Podle žalobce výpovědi policistů trpí vnitřními rozpory. Oba uvedli, že v řidiči vozidla poznali žalobce, ačkoliv jej nikdy předtím osobně neviděli. Žalobce upozorňuje na to, že videozáznam ze služebního vozidla prokazuje, že na danou vzdálenost není podoba řidiče zřejmá. Vozidlo policie v momentu míjení vozidla Audi jelo rychlostí asi 17 km/h. Pokud Audi jelo nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h, vozidla se míjela výslednou rychlostí 67 km/h. Během takto krátkého časového úseku, kdy se navíc míjeli v poměrně velké vzdálenosti, svědci nemohli stoprocentně rozpoznat řidiče, se kterým se osobně neznají. Spáchání prvního přestupku žalobcem proto správní orgány dostatečně neprokázaly.
25. Význam žalobce přikládá i tomu, že si na policisty opakovaně stěžoval. Také dne 25. 5. 2019 policejní hlídka ve složení policistů Č. a K. prakticky vylákala žalobce k jízdě, jenom aby jej mohli zkontrolovat. Na videozáznamu jej označují za feťáka. Mezi žalobcem a svědky panuje zjevná animozita. Tím se správní orgány nezabývaly.
26. Dále žalobce vznáší námitky ve vztahu ke třetímu přestupku. Poukazuje na to, že správní orgány se nezabývaly tím, podle jakého zvláštního předpisu [na který odkazuje § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu] se měl žalobce podrobit vyšetření, zda není ovlivněn návykovou látkou. Konkrétně žalobci není jasné, podle jakého ustanovení správní orgány dospěly k závěru, že žalobce měl povinnost jako biologický materiál poskytnout i krev, nikoliv pouze moč. Jejich závěry v tomto ohledu jsou nepřezkoumatelné. To, že žalobce moč neposkytl, správní orgány neprokázaly. Poskytnutý vzorek totiž nikdy nebyl analyzován.

IV. Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný nesouhlasí, že by správní orgány řádně nezjistily skutkový stav. Spisový materiál dostatečně dokládá, že žalobce se dopustil předmětných přestupků. Námitku nevěrohodnosti výpovědí policistů žalobce vznesl již v odvolání a žalovaný se k ní vyjádřil. V tomto směru proto odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.
28. Ohledně údajné absence odkazu na zvláštní předpis upravující odběry biologického materiálu žalovaný uvedl, že na několika místech svého rozhodnutí uvedl, že se jedná o zákon č. 65/2017 Sb. o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek („zákon o ochraně zdraví“).

V. Posouzení věci krajským soudem

29. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud ve věci rozhodl

bez jednání v souladu s § 51 s. ř. s. Žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobce včas neprojevil nesouhlas.

30. V průběhu řízení před krajským soudem došlo ke změně v jeho složení. Samosoudkyni, která doposud ve věci rozhodovala, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.
31. Žaloba *není důvodná*.
32. Námitky žalobce směřují pouze proti prvním třem přestupkům z května 2019. Žalobce namítá nedostatečné prokázání jeho viny ve vztahu k přestupkům ze dne 18. 5. 2019 a nedostatky právního posouzení ve vztahu k přestupku ze dne 25. 5. 2019. Krajský soud v tomto pořadí a v tomto rozsahu námitky žalobce nyní vypořádá.

V. a) Prokázání viny žalobce z přestupků dne 18. 5. 2019

33. V řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; „správní řád“). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se deliktního jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Obviněnému stačí k tomu, aby jej správní orgán nemohl za přestupek postihnout, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, bod 15).
34. Co se týče důkazních možností za účelem splnění povinnosti zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, upravují je § 51-56 správního řádu. V tomto konkrétním případě se magistrát opíral hlavně o svědecké výpovědi policistů, videozáznam a důkazy plynoucí z listinných důkazních prostředků. Důkazy pak nelze hodnotit izolovaně. Teprve zhodnocením všech důkazů společně lze dospět k závěru o skutkových okolnostech případu. V celku správní orgán důkazy hodnotí, až provede všechny, jež považuje za dostačující ke zjištění relevantních skutečností. Podle § 50 odst. 4 správního řádu správní orgán hodnotí důkazy zásadně podle volné úvahy. Přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít. Důkazy se hodnotí jak jednotlivě, tak v souhrnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 84/2009-77).
35. Krajský soud má ve shodě se žalovaným za to, že svědecké výpovědi dvou policistů jsou v tomto případě dostatečně přesvědčivým důkazem o tom, že to byl žalobce, kdo dne 18. 5. 2019 řídil vozidlo Audi bez platné technické prohlídky a kdo nerespektoval pokyn „Stůj“ dávaný rozsvícením nápisu STOP na služebním vozidle a namísto toho policii ujížděl.
36. Skutkový děj ve shodě a bez rozporů policisté popsali při ústním jednání před magistrátem. Krajský soud přitom nemá důvod o obsahu výpovědí policistů pochybovat. Judikatura

Nejvyššího správního soudu ustáleně vychází z názoru, že „[p]olicistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. (...) O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42).

37. V tomto případě se neprokázalo, že by výpovědi policistů nebylo možné považovat za věrohodné. Ve svých svědeckých výpovědích oba shodně popsali pronásledování vozidla Audi i to, co mu předcházelo. Shodně uvedli, že na řidiče vozidla Audi se jim naskytl jasný výhled v momentu, ve kterém vjíždělo na kruhový objezd. Policisté neměli o totožnosti řidiče žádné pochybnosti. Právě rozpoznání totožnosti řidiče byla důvodem, proč se následně rozhodli vozidlo Audi zastavit. Výpovědi policistů sice nepotvrzují žádný další přímý důkaz. To však neznamená, že by magistrát řádně nezjistil skutkový stav. Svědecká výpověď osoby nezainteresované na výsledku řízení může představovat i jediný důkaz k prokázání viny obviněného, pokud o věrohodnosti této výpovědi není pochyb. Ačkoliv se žalobce snaží tyto pochybnosti vyvolat, nepovedlo se mu to. Výpovědi policistů o totožnosti řidiče vozidla Audi nepřímě potvrzují skutečnost, že toto vozidlo patří matce žalobce.
38. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že výpovědi policistů jsou vnitřně rozporné. To, že oba policisté uvedli, že s žalobcem osobně nikdy nepřišli do styku, ale znají jej z úřední činnosti, není rozporné tvrzení. Zkušenost s osobním jednáním s jednotlivcem není podmínkou toho, aby ho člověk dokázal rozpoznat na veřejnosti. Pokud oba svědci tvrdí, že podobiznu žalobce dobře znali ze své úřední činnosti, protože se pro jihlavskou policii jedná o „známou firmu“, soud nemá důvod o pravdivosti jejich výpovědi pochybovat. Běžný člověk také dokáže na ulici poznat osoby, které jsou např. veřejně známé, aniž by se s nimi v minulosti osobně potkal.
39. Pochybnosti o věrohodnosti svědků nemůže vyvolat ani tvrzení žalobce, že se na dotyčné policisty opakovaně stěžoval. Ze správního spisu plyne, že žalobce podal stížnost dne 20. 8. 2019 v souvislosti s jeho kontrolou dne 25. 5. 2019. Jeden z policistů zasahující v tento den (p. Č.) byl také řidičem vozidla, které týden předtím pronásledovalo vozidlo Audi. Svědek Č. však žalobce označil za řidiče vozidla Audi do úředního záznamu již dne 18. 5. 2019, tedy o tři měsíce dříve, než si žalobce na něho stěžoval. Jeho věrohodnost proto nelze zpochybnit ani z tohoto důvodu. Žalobcovo tvrzení o tom, že dne 25. 5. 2019 jej policejní hlídka fakticky „vylákala“, jen aby ho mohli zkontrolovat, navíc neodpovídá výpovědi obou zasahujících policistů.

40. Konečně krajský soud nemůže přisvědčit ani tvrzení žalobce o tom, že vozidlo Audi a vozidlo policejní hlídky se míjeli v rychlosti cca 67 km/h a v příliš velké vzdálenosti na to, aby vůbec bylo možné, že policisté viděli, kdo dané vozidlo řídil. Žalobce v tomto směru odkazuje na videozáznam ze služebního vozidla. Videozáznam z palubní desky policejního vozu, který je součástí správního spisu, ovšem nepochází z vozidla policistů Č. a P., ale z druhého auta, které se k pronásledování vozidla Audi připojilo. Svědek P. vypověděl, že v jejich vozidle kamera nebyla. Dohady žalobce o tom, z jaké vzdálenosti a v jaké rychlosti se vozidla míjela, jsou irelevantní.
41. Krajský soud proto shledal, že spisový materiál obsahuje dostatek podkladů, ze kterých plyne bezpečný závěr o spáchání přestupků, které správní orgány kladly žalobci za vinu. Žalobní námitky související s přestupky ze dne 18. 5. 2019 jsou proto nedůvodné.

V. b) Přestupek odmítnutí podrobit se vyšetření na ovlivnění návykovou látkou

42. Třetí přestupek, který správní orgány žalobci kladly za vinu, spočívá v porušení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení má každý řidič povinnost podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není pod vlivem jiné návykové látky než alkoholu („jiná návyková látka“). Zvláštním zákonem, na který toto ustanovení odkazuje v poznámce, je dnes již zrušený zákon č. 379/2005 Sb., nahrazený zákonem o ochraně zdraví. Zákon o ochraně zdraví v § 20 odst. 4 stanoví, že za účelem stanovení krevních hladin alkoholu nebo jiných návykových látek pomocí specifických toxikologických metod se provede toxikologické vyšetření biologického materiálu odebraného v rámci odborného lékařského vyšetření. Odborným lékařským vyšetřením se podle § 2 písm. n) téhož zákona rozumí cílené klinické vyšetření lékařem, včetně odběru biologického materiálu. Odběrem biologického materiálu je podle § 2 písm. o) téhož zákona odběr vzorku žilní krve, moči, slin, vlasů nebo stěru z kůže nebo sliznic, s výjimkou odběru biologického materiálu pro orientační vyšetření.
43. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost závěrů správních orgánů o tom, že se předmětného přestupku dopustil i přesto, že policistům poskytl vzorek moči, ale nikoliv i krev.
44. Je pravdou, že zákon o silničním provozu ani zákon o ochraně zdraví výslovně nestanovují, zda může policista řidiče vozidla vyzvat k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem konkrétního biologického materiálu, případně zda si řidič může sám vybrat, jaký biologický materiál poskytne.
45. Judikatura ovšem v tomto ohledu jasně dovodila, že žádné ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích nezakládá oprávnění řidiče, kterého policista vyzval k odbornému lékařskému vyšetření podle § 5 odst. 1 písm. g) tohoto zákona, aby si sám zvolil konkrétní druh vzorku biologického materiálu, který mu má být odebrán. Neumožňuje-li formulace výzvy policisty výběr mezi více druhy vzorků biologického materiálu, splní řidič svou povinnost tak, že podstoupí odborné lékařské vyšetření a současně akceptuje konkrétní požadavek na odběr určitého druhu vzorku biologického materiálu a podrobí se mu. Skutkovou podstatu přestupku tak řidič naplní, i pokud se sice odmítne podrobit požadavku na odběr jednoho druhu vzorku biologického materiálu, ale jiný druh vzorku biologického materiálu k výzvě poskytne (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 6. 2013, č. j. 17 A 2/2012-43, č. 2977/2014 Sb. NSS, obdobně viz

rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2019, č. j. 17 A 160/2019-57, bod 11 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 1 As 481/2019-36). Na tuto právní úpravu i na rozsudek Krajského soudu v Plzni odkazuje žalovaný ve svém rozhodnutí. Jeho rozhodnutí v tomto ohledu není nepřezkoumatelné.

46. Žalobce prokazatelně odmítl odběr krve, je zákonný závěr správních orgánů, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu.
47. Námitka související s postupem policie při nakládání se vzorkem moči, který žalobce poskytl, nemá pro rozhodnutí soudu relevanci. Z výše uvedené judikatury plyne, že i pokud by nebylo pochyb o tom, že žalobce skutečně poskytl vzorek moči, ke splnění požadavku na odběr moči i krve, by to nepostačovalo. Za daných okolností proto není vůbec rozhodné, zda žalobce skutečně poskytl moč nebo nikoliv. Podstatné je, že neposkytl krev, ač jej k tomu policie vyzvala.

VI. Závěr a náklady řízení

48. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 29. září 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce